

MAUD ANKAOUA

Voorbij de bergen

Een ontdekkingsreis naar geluk en zelfinzicht

De auteur die al meer dan
2 miljoen lezers inspireerde

Voorbij de bergen

Een ontdekkingsreis naar geluk en zelfinzicht

Maud Ankaoua

KOSM • S

Inhoud

Spijt of wroeging?	7
Door de ogen van een kind	26
Kop of munt	42
Geluk of pech	48
Prioriteit of niet?	59
Positief denken	72
Een brug te ver?	86
Mijn dierbare woede	101
Visitekaartje	118
Tunnelvisie	125
Een prachtige energie	139
Een keuze: twee deuren	146
Absolute eenheid	164
Vanaf nu...	180
Elke stap die je zet	192
Intuïtie	210
Cocktail	223
De spiegel	234
Schaduwzone	246
Verraad	259
Vergeving	274
De vlucht	283
Een nieuwe start	287
Epiloog	297

En tot besluit 299

Wie neem jij vandaag bij de hand? 300

Dankwoord 301

Spijt of wroeging?

*'Het vraagt meer karakter om een tegenstander te begrijpen
dan om hem af te wijzen.'*

Sébastien Provost

Ik hield een taxi aan die me dwars door Parijs naar het Panthéon bracht. Ik was al vijf jaar niet meer in deze wijk geweest, niet sinds mijn laatste voordracht op de École normale supérieure (ENS). Gezien onze beperkte middelen probeerden we direct op de beste onderwijsinstellingen te lobbyen in de hoop dat we de nodige begaafde ingenieurs zouden aantrekken voor het bedrijf dat we hadden opgericht: een start-up van genieën waar ik al acht jaar lang elk wakend uur doorbracht, hopen op een wonder. Mijn taak als financieel directeur was al snel uitgebreid: juridisch directeur, hoofd HR, filiaaldirecteur... ik leerde zoveel ik kon, tot verstikkens toe.

Ik had amper tijd om alle dossiers af te handelen en een paar dagen vakantie te nemen. Elke donderdag ging ik wat eerder weg van kantoor voor een bezoek aan de sportschool. Er stonden negentig minuten op de loopband op het programma. De helft van de tijd droomde ik weg, dwaalde ver weg van de mensen die elkaar afwisselden op de apparaten. En toen herinnerde ik me weer dat ik een van mijn online aankopen nog moest bevestigen.

Wat was er zo dringend dat Romane zo aandrong? Ik had al een jaar niets van haar gehoord.

‘Maëlle, ik moet je spreken. Kom morgen om tien uur naar rue d’Ulm 26.’

‘Wat is er? Kan het niet wachten tot het weekend?’

‘Nee, Het is echt dringend. Kom!’ had ze beslist herhaald. Maar ze had het gesprek beëindigd met zachte stem, zoals alleen zij dat kon, voor ze ophing zonder naar mijn protesten te luisteren.

Eerst was ik sprakeloos. Daarna had ik geprobeerd haar terug te bellen, maar kreeg alleen haar voicemail. Uiteindelijk had ik haar een sms’je gestuurd: ‘Morgen is lastig voor me. Zondag brunchen bij Angéline?’ Eerder gingen we vaak naar het beroemde theehuis onder de arcaden van de Tuilerieën om onze noden, teleurstellingen en vooral onze amoureuze avontuurtjes te bespreken. Ze sms’te me meteen terug: ‘Ik moet je spreken. Ik reken op je, lieve vriendin!’

Om hulp vragen was niets voor Romane. De 34-jarige Libanese maakte indruk door haar lengte en houding. Het leven had haar niet gespaard, maar elke tegenslag had haar sterker gemaakt, zoals een bot na een breuk steviger heelt.

We hadden elkaar ontmoet op Sciences Po. Uiteindelijk koos ze ervoor om geneeskunde te studeren. Ze wist alles van me en had me veel over zichzelf verteld; we waren onafscheidelijk. Geen enkel onderwerp was taboe voor ons, behalve haar jeugd in Beiroet waarover ze maar één keer had verteld, op een avond dat we er stiekem op uit waren gegaan. Ze had dingen meegemaakt die voor mij niet van deze tijd waren: oorlog, bommen, terreur... Daarna had ze nooit meer over haar verleden gerept. De kracht en de moed die ze uitstraalde fascineerden me. Romane was jong getrouwd, waarschijnlijk uit respect voor haar cultuur. Ze had snel achter elkaar drie kinderen gekregen en zich vervolgens op haar werk gestort alsof ze de tijd wilde inhalen die ze had verloren om te voldoen aan de traditionele verwachtingen. En die tijd had ze ingehaald! In vijf jaar had ze een topfunctie weten te

veroveren bij een farmaceutisch wereldconcern. Ik zag haar amper, maar ik haalde nieuws over haar uit de krant. Ze had me de laatste maanden diverse keren voorgesteld om te gaan lunchen, maar ik had het steeds afgeslagen. Ook ik had het heel druk op mijn werk. Maar omdat ik geen redenen meer kon bedenken, gaf ik me gewonnen: 'Oké, Romane, ik zal er zijn.'

Het verkeer reed goed door. In nog geen twintig minuten passeerde de taxi het Conservatoire national des arts et métiers en zette me af op de hoek van de rue Claude-Bernard en de rue d'Ulm. Omdat ik een kwartier te vroeg was ging ik een kop koffie drinken bij een café. Zo kon ik een beetje bijkomen van een nacht piekeren over deze geheimzinnige afspraak.

Ik was de enige klant, op een man aan de bar na, die met een glas witte wijn in de hand oreerde over het onvermogen van de president om de crisis het hoofd te bieden. De jongeman achter de bar, groot en slank, met een traditionele voorschoot, luisterde met onverwachte belangstelling. Het aroma uit de percolator mengde zich met de geuren uit de keuken die het gerecht van de dag verraadden: de kalfsragout in witte saus zoals het menu vermeldde, gekruid met de chloorlucht van de nog natte vloer. De ober bracht me mijn bestelling prompt, legde het bonnetje op tafel en hervatte zijn verhitte discussie met de klant aan de bar.

Ik verzonk weer in gedachten. De toon van Romane was anders geweest dan anders. De vreemde afspraak op een doordeweekse ochtend was niets voor haar. Wat voor belangrijks wilde ze me vertellen? Waarom vandaag?

Vijf voor tien. Ik liep het café uit en stak de straat over, de herfst vertrappend onder mijn voeten. De plataanbladeren lieten zich meevoeren in een trage wals: mijn rechtervoet joeg ze uiteen, mijn linkervoet zette de dans voort en de

wind nam ze mee in een onstuitbare werveling. Ondanks de blauwe hemel liet de ochtendkou geen twijfel bestaan over het seizoen.

Ik liep de rue d'Ulm in en bleef staan voor een van de ingangen van het ENS. Toen ik nog studeerde, had ik voor ons een toegangsbewijs weten te bemachtigen dankzij een vluchtige verovering. Zo hadden we een jaar lang geprofi-teerd van de archieven, niet-gepubliceerde manuscripten en hartelijke ontmoetingen! Het verbaasde me dat Romane hier met me had afgesproken. We waren hier nooit samen terug geweest.

Voor het zwarte smeedijzeren hek liet ik de herinnerin-gen voorbij komen tot mijn blik op het huisnummer '45' viel. Dat was niet het nummer dat Romane me de vorige dag had opgegeven. Dat was '26'. Ik wachtte nog eens vijf minu-ten, maar toen ik haar niet zag aankomen begaf ik me naar het andere nummer. Romane was geen type dat te laat komt en verdroeg dat ook niet van anderen. Ik zag haar al van verre zwaaien en versnelde mijn pas. Ze was sportief gekleed, wat ik niet van haar kende. Met haar glimmende zwarte parka, haar strakke jeans en hoge gympen leek ze klaar voor een flinke boswandeling. Ze had een grijze wollen muts diep over haar ogen getrokken. Ook dat verbaasde me. Ik viel haar om de hals en ze drukte me zoals altijd tegen zich aan. 'Oké, vanwaar al die geheimzinnigheid? Wat is er zo belangrijk dat het niet kon wachten? Ik ben er, maar ik heb niet veel tijd. Je weet hoe het is... het werk!'

Romane onderbrak me niet. Haar fijne trekken, haar glad-de matte huid en de even zachte als vastberaden blik in haar ogen raakten me. Maar hoeveel kracht ze ook uitstraalde, die ochtend leek ze fragiel. Ze had haar wenkbrauwen helemaal geëpileerd en vervangen door een potloodstreepje. Ik vond dat zonde, maar hield dat voor me. Bij wijze van antwoord knikte ze richting nummer 26. Ik volgde haar blik: boven de

Door de ogen van een kind

*‘We kunnen ons leven zien als een paradijs of als een hel;
alles hangt af van onze perceptie.’*

Pema Chödrön

‘**V**isum?’ vroeg de kleine gedrongen Nepalees in een veel te groot legeruniform. Het kostte me moeite om zijn onbeholpen Engels te begrijpen, maar ik snapte dat ik zonder visum het land niet in kwam. En een visum had ik natuurlijk niet. Ik vroeg de douanebeambte tevergeefs wat ik moest doen. Hij gaf me mijn papieren terug en wenkte de volgende reiziger al. Gelukkig schoot een Française me te hulp. ‘Als u voor vertrek geen visum heeft aangevraagd, moet u naar het kantoor rechts gaan. U kunt er een kopen voor 50 dollar.’

Mijn enthousiasme werd aanzienlijk getemperd door de rij die voor het loket stond. Ik moest bijna twee uur wachten voor ik het vliegveld uit kon lopen.

Ik ging op zoek naar een taxi. Meteen werd ik omringd door jonge Tibetanen. Ze wilden mijn bagage dragen, die ik weigerde uit handen te geven. Een groep kinderen wilden me spullen verkopen. Ik jaagde ze weg met een simpel gebaar. Gelukkig drongen ze niet aan. Ik had genoeg van die landen waar je tien minuten moest onderhandelen voor je erdoor mocht.

Rechts van me zag ik een groep chauffeurs. In drie rij-

en stonden zo'n twintig identieke witte auto's geparkeerd. Toen ik de eerste de beste in het Engels aansprak, wenkte die zijn collega. Die maakte zich meester van mijn koffie en legde die op zijn imperiaal zonder het ding vast te maken. Ik was te verbaasd om te protesteren, te moe om me te doen gelden.

Hij hield het achterportier voor me open. Het gekraak waarmee dat gepaard ging verraadde de hoge leeftijd van het voertuig. Ik schoof op de achterbank van skai, dat werd beschermd door een roodgeel gehaakte wollen plaid. De man liep om de auto heen, stapte in aan de rechterkant en draaide zich met een glimlach naar me om. Hij brabbelde in het Engels: 'Goedendag, mevrouw, waar wilt u naartoe?'

'Naar Bodnath, alstublieft!'

'Naar de stoepa*?'

'Nee, ik ga naar Hotel Mandala in Bodnath.'

'Dat zegt me niets, maar rond het monument zijn veel hotels. Het is daar vast een van. Gaan we, mevrouw?'

Perplex keek ik hem aan. Zijn aarzeling kwam onverwacht. Romane had me geschreven dat iedereen het hotel kende...

Met een ruk trok de auto op, slalomde tussen de andere auto's, fietsen en vrachtwagens door waarbij het stof dat werd opgewerveld een wolk vormde die ons niet meer zou verlaten. Dat had ik weer. Ik was weer op de enige chauffeur gestuit die mijn hotel niet kende! Ik werd misselijk van zijn rijstijl. Hoewel ik beleefd bleef glimlachen voelde ik me steeds beroerder. Ik probeerde me op de weg te concentreren en zag de meest onwaarschijnlijke weggebruikers: rechts een motorrijder die met twee touwen een matras op zijn rug had gebonden, links een heel gezin op een brommer

* Boeddhistisch monument. De stoepa van Bodnath is een van de grootste ter wereld.

(de kleinste op het stuur en dan een kind tussen het kleintje en de bestuurder in. De derde zat achter zijn vader, zijn armen stevig om diens middel geklemd opdat hij niet van de brommer werd gekatapulteerd bij elke versnelling. Voetgangers riskeerden bij elke stap hun leven maar leken zich geen zorgen te maken. En hier en daar graasde een koe langs de rijbaan voor ze zich in het verkeer mengde. Een grijsaard zwaaide met zijn stok naar een onbesuisde jonge fietser die hem bijna omver had gereden.

Een paar uur, een paar woorden waren alles wat nodig was geweest om mijn steriele universum te veranderen in een enorme vuilnisbak, in een stoffig slachtveld. Wat deed ik daar? Na tien minuten was het rondje in de draaimolen voorbij. We stonden bij de beroemde stoepa.

‘Als u door de hoofdboort loopt, daar, ziet u uw hotel vast aan uw rechterhand.’

‘Weet u dat zeker?’

‘O ja, dat denk ik wel!’

Hij klopte op de meter die tijdens onze dolle rit was losgeraakt. Uiteindelijk vroeg hij me 300 roepies, het equivalent van 2,50 euro, die ik zonder morren betaalde. Ik pakte mijn koffer die gelukkig nog steeds op het dak lag. Mijn chauffeur groette en ging er weer vandoor. Mijn koffer achter me aan slepend, baande ik me een weg door de dichte drom voetgangers. Rondom het enorme monument schuifelde een mensenmenigte onder het mompelen van mantra's. Ze liepen met de wijzers van de klok mee en lieten hun gebedsmolens ratelen en belletjes rinkelen. Onder de indruk bleef ik even staan kijken, voor ik me tegen de looprichting in door de menigte werkte met mijn koffer in mijn kielzog. In de straat hing de geur van wierook die uit de piepkleine winkeltjes walmde, waar je souvenirs met betrekking tot de stoepa en aanverwante zaken kon kopen. Rondom het plein wachtten winkeliers, gezeten onder de ogen van boeddha, op monni-

Kop of munt

*'Je kunt de golven niet stoppen,
maar je kunt wel leren surfen.'*

Joseph Goldstein

Er brandden kaarsen op de tafeltjes aan weerszijden van het pad dat door de tuin liep. Het was frisser buiten, maar de stilte die er heerste nodigde uit om nog wat in deze haven van rust te blijven. Shanti zat vlak bij de ingang en stond op toen hij ons zag. Hij groette Maya met een vriendschappelijke omhelzing en keerde zich toen naar mij. Hij nam mijn hand tussen de zijne in een warme begroeting.

De man was klein. Zijn door de zon verweerde gezicht en zijn lachende, door kraaienpootjes geaccentueerde ogen verraadden zijn herkomst. 'Het is een eer om je gids te zijn in de Himalaya voor zo'n nobel doel en ik zal alles doen wat in mijn macht ligt om de reis zo aangenaam mogelijk te maken.' Zijn Nepalese accent maakte het lastig om zijn Engels te begrijpen. Hij vroeg me bij hem aan tafel te komen zitten.

'We moeten kijken welke route we gaan volgen en ik moet je waarschuwen voor de gevaren die ons wachten. Heeft iemand je ingelicht over de weersomstandigheden die we in deze tijd van het jaar kunnen verwachten?'

'Waar heb je het over, Shanti? Als ik je zo hoor, gaan we op weg naar het middelpunt van de aarde,' riep ik lachend uit.

Verbaasd keek hij naar Maya. Die haalde haar schouders op maar zei niets.

‘Waar gaan we dan heen? Het was de bedoeling dat ik bij aankomst in het hotel een boek zou krijgen en dan binnen een paar uur weer zou vertrekken.’

‘Als je terug wilt keren met dat boek, zal het je meer tijd kosten dan een paar uur!’

Hij haalde een kaart uit zijn buidel tas en spreidde hem uit op tafel. Ik herkende de uitgestrekte keten van de Himalaya. Met een vinger wees hij onze positie aan en toen die van Jason, midden in de Annapurna-bergketen.

‘Zoals je ziet, is het niet naast de deur. We kunnen een aantal routes nemen, maar ik stel voor te vertrekken vanuit Kanda en via het Australian Camp en Landruk, Jhinu Danda, Bamboe en tot slot Deurali naar het heiligdom van de Annapurna te klimmen. Het is een dag extra lopen, maar de tocht is minder moeilijk dan vanuit het oosten. We zullen vijf tot zes dagen nodig hebben om de top te bereiken en twee dagen minder om weer af te dalen, als alles goed gaat. Wat denk je ervan?’

‘Volgens mij is er sprake van een vergissing. Ik ben niet klaar voor dit soort activiteiten en ik kan onmogelijk tien dagen wegblijven.’

Vol verbazing vouwde Shanti de kaart weer op en zuchtte.

‘Dan zul je niet kunnen bemachtigen waarvoor je gekomen bent.’

‘Geen sprake van! Wat een onzin! Je zult toch wel per helikopter bij dat klooster kunnen komen? Natuurlijk neem ik de kosten voor mijn rekening!’

‘Zeker, maar dan zullen we opvallen en dat kunnen we ons op dit moment niet permitteren.’

‘Waarom niet? Hebben jullie me niet alles verteld?’

De angst greep me naar de keel. Shanti keerde zich naar Maya, die hem bemoedigend toeknikte.

‘Het klooster vangt Tibetanen op die worden gezocht door de Nepalese politie. China heeft een overeenkomst gesloten met de autoriteiten om deze mensen uit te leveren. Ze zouden onrust stoken en een bedreiging vormen. We moeten discreet zijn. Jason moest er dringend heen omdat in die omgeving een griepepidemie is uitgebroken. Hij heeft de handleiding meegenomen omdat hij niet zeker wist of je zou komen. Je vriendin heeft je komst gisteren pas bevestigd. Toen was Jason al weg uit Kathmandu.’

‘En is er geen snellere manier om er te komen?’

‘Ik ben bang van niet. Er rijden geen voertuigen in de bergen.’

Ik zocht naar een oplossing, maar alles wees erop dat die er niet was. Dit morele dilemma was frustrerend. Shanti en Maya gaven me de tijd om dit nieuws te verwerken. Ze zeiden geen woord tot ik een besluit had genomen.

‘Nee! Nee, nee, ik moet terug. Ik kan niet zo lang wegblijven uit Parijs. Mijn collega’s hebben me nodig. Dat begrijpen jullie toch wel? En bovendien heb ik niet eens bereik hier...’

‘Je keuze zal de juiste zijn, als je hem maakt om de juiste redenen. Redenen die je hart je ingeeft.’

‘Ik begrijp niet wat je me probeert te vertellen!’

‘Laat me raden. Ik weet zeker dat je een briljante studente was, dat je hebt geleerd je hersenen goed te gebruiken. En dat is meestal erg handig. Maar hoe staat het met je hart? Wie heeft je geleerd daarnaar te luisteren? Want om dit soort beslissingen te nemen zonder er spijt van te hebben, hoeft je niet de waarschijnlijkheid te kunnen berekenen. Je hoeft alleen naar je innerlijke stem te luisteren. Alleen die kan je leiden op het levenspad, het pad dat bij je past, dat je naar zelfverwezenlijking brengt.’

Voor mij praatte hij, zonder dat ik hem durfde te onderbreken, als een goeroe die regelrecht uit een sekte kwam, maar zijn sereniteit ondermijnde dat gevoel. Hij straalde een

Geluk of pech

*‘Ik zie maar één manier om te weten tot waar we kunnen
gaan.
Op weg gaan en blijven lopen.’*

Henri Bergson

Ik at mijn ontbijt op het terras van het hotel. Ik liet de zon mijn gezicht verwarmen, luisterde naar de gebeden in de nabijgelegen tempel en hoorde tussen elke mantra de klokjes tinkelen. Ik zag op tegen de komst van Shanti, bang voor wat er zou volgen. Ik, die het al geen dag alleen uithield op het platteland, zou de Himalaya in trekken! En bovendien met mensen die ik niet kende en op wie ik moest vertrouwen. Was dat wel verstandig? Ik kon Romane nog steeds niet bereiken. Hoe had ik deze dwaze beslissing kunnen nemen? Hoe meer ik erover nadacht, hoe meer hartkloppingen ik kreeg. Het lag als een steen op mijn maag.

Shanti kwam de poort door en wuifde vanuit de verte naar me. Hij liep de tuin door en beklom de trap met twee treden tegelijk.

‘Vandaag is de grote dag! Ben je klaar?’

‘Nee, ik heb geen idee of ik er klaar voor ben. Ik heb slecht geslapen en denk dat ik er fysiek niet... en bovendien...’

‘Maak je geen zorgen. De eerste dag zitten we langer in de auto dan we lopen. Je krijgt de tijd om te wennen. We houden jouw ritme aan.’

Shanti zag de paniekerige blik in mijn ogen en consta-

teerde vrolijk: 'Je hebt ons gesprek gisteravond met je herenen voortgezet. Het heeft je de hele nacht beziggehouden. Daarom voel je je vanmorgen ongerust. Het lastigste zal worden je brein te temmen en eraan te herinneren wie de baas is!' knipoogde hij. 'We moeten gaan. Het is een heel eind. We moeten voor donker in het Australian Camp zijn.'

Ik liet me meeslepen door zijn enthousiasme tot we gingen. Ik omhelsde Maya, die me tegen zich aandrukte en in mijn oor fluisterde: 'Geniet van deze reis. Denk aan wat ik je gisteren zei: oefen je elke dag in geheugenverlies, alsof je niets anders kent dan wat je net ontdekt.'

Shanti stelde me voor aan Karma, onze chauffeur, en laadde mijn bagage in de minibus. Ik ging midden op het lege bankje achter de chauffeur zitten. Zwijgend reden we door Kathmandu, onder de indruk van de drukte op dit vroege uur. Vrachtwagens blokkeerden de straat om uit te laden, waardoor de automobilisten vaststonden en ongeduldig werden. Alleen verkeer op twee wielen bewoog zich handig tussen alle obstakels door. Getoeter gaf het ritme aan van deze dissonante *bhajan**.

Na een korte stop in Tamel om mijn garderobe bergwaardig te maken (aangezien ik alleen maar kleding voor een weekend bij me had) gingen we de Prithvi Highway op, de gefalteeerde tweebaansweg die Kathmandu verbond met Pokhara. Tussen de weg en de huizen lag geen trottoir, alleen een strook zand. De meeste huisjes van golfplaat hadden op de begane grond een soort nering: fietsreparatie, slagerij, naaiatelier, verkoop van allerlei koopwaar... of soms maar van één enkel soort product.

Shanti vertelde me dat we tweehonderd kilometer moesten afleggen, wat neerkwam op zo'n vijf uur rijden. Ik was

* Hindoeïstisch devotielied.

uitgeput. Het was een zware nacht geweest en ik had last van een jetlag. Ik dutte dan ook even weg. Toen ik weer wakker werd, reden we langs de Mahâbhârat-bergketen en langs allerlei oude dorpjes en tempels.

Ik gaapte uitgebreid. Ik voelde me suf. Nog half in slaap, wreef ik in mijn ogen en moest toen weer gapen. Ik keek op mijn horloge. Het was al elf uur! Ik had twee uur geslapen! Shanti glimlachte naar me. We waren halverwege. We moesten nog tweeënhalf uur rijden.

Niet veel later zette Karma het busje stil bij een hutje. Twee mannen in burgerkleding indend tol. Geen slagboom, geen bord, alleen een gevarendriehoek. Je moest het maar weten!

De zonnestrallen brandden door de ruit en maakten mijn al oververhitte lichaam nog warmer. Ik keek naar het landschap waar we doorheen reden. De woorden van Maya galmden na in mijn hoofd. 'Ervaar elk moment vanuit geheugenverlies.' Dat ging me goed af. Het was allemaal totaal onbekend voor me. De weg met zijn overvolle vrachtwagens, opgelapte fietsen, loslopende koeien op zoek naar gras-prietjes, alles kwam me even onwaarschijnlijk voor. Ik legde Shanti uit welke oefening Maya me had voorgesteld.

'In een land als Nepal is het geen probleem voor me om het nieuwe te zien, omdat alles me vreemd is! Maar ik vind het moeilijker om er geen oordeel aan te verbinden! Omdat ik alles meteen vergelijk met wat ik ken. Ik beseft dat ik op alles iets aan te merken heb.'

'Je hersenen willen gerustgesteld worden. Zoals je gisteren hebt begrepen jaagt het nieuwe je ego angst aan. Het ego wordt dan kritisch en maakt gebruik van de ratio om te vergelijken, zodat het je weer terug kan brengen in het geruststellende domein van de kennis. Die oefening van Maya werkt uitstekend. Als je alles vergeet wat je hebt geleerd kun je onmogelijk wat dan ook vergelijken. Zo blijf je observeren

MAUD ANKAOUA

Maëlle is financieel directeur van een snelgroeiende start-up en wordt geleefd door haar drukke baan. Haar leven bestaat uit werken, luxe en de sportschool. In haar tot op de minuut georganiseerde bestaan is geen tijd voor dromen; tot de dag dat haar beste vriendin, Romane, haar om een enorme gunst vraagt. Het gaat om leven en dood.

Het verzoek van Romane brengt Maëlle naar Nepal, waar zij tot de ontdekking komt dat het om meer gaat dan de beklimming van de Anapurnaketen alleen. Ervaringen en onverwachte ontmoetingen geven Maëlle inzicht in zichzelf en zullen haar leven veranderen.

Maud Ankaoua heeft een passie voor intermenselijke relaties. Dit is haar eerste roman vol wijze lessen en hoop. Haar verhaal zal je kijk op andere mensen voor altijd veranderen; je weet weer waar het echt om gaat in dit leven.

'Je moet in jezelf de plek ontdekken waar niets onmogelijk is.'

Deepak Chopra

9 789043 926379

www.kosmosuitgevers.nl

**KOS
M•S**

NUR 302

Kosmos Uitgevers

Utrecht/Antwerpen